

avant...!

any III

portantveu d'«avançada de l'empordà»

núm. 39

prosseguirem...?

Moltes vegades ens ha assallat el dèbil temor de si podrem seguir la lluita començada. De moment, sembla que vacil·lem, però la reacció és immediata i ens diem: si, seguirem lluitant, però amb la cooperació de tots. De no ésser així, fracassaríem.

Si per exemple volguéssim obrir un camí destinant-hi per a construir-lo uns pocs homes i a molts per a contemplar el treball, l'avançament seria tan breu, que no arribaríem al final que ja seria vell el principi. Per tant, hauríem fracassat. Però, si per l'esmentada construcció destinessim a la majoria per a obrir pas i els menys o cap per a contemplar-ho, podem assegurar que arribaríem al final i encara seria nou el principi. Hauríem triomfat.

En la vida social ocorre igual. Si en la construcció de l'imaginat camí que ha de dur-nos a la fita anhelada, no procurem aportar-hi tots el màxim esforç, fracassarem. Si per obrir el difícil pas ho deixeu exclusivament per els que formem l'avantguarda del nostre partit, l'avançament serà tan insignificant que, al arribar al final, el principi ja serà vell. Potser ni tan sols arribarem a mig camí, doncs, els pocs que amb titànic esforç lliutem, defallirem exhaurits.

La ferma voluntat i l'incansable labor d'uns quants no és suficient per sortir victoriosos.

Aquest gegantesc esforç que fem en tan desigual lluita ocasiona un decaïment moral que forçosament hem d'allunyar. Per això es necessari que constantment sentim prop nostre el calor del vostre contacte: que el cansament físic i moral el puguem restituir amb el vostre suport material i el vostre ajut moral. Amb la vostra cooperació recobrem les energies perdudes.

El suport material ens és molt necessari, però ens ho és més encara l'ajut moral. Aquest podreu aportar-nos-el procurant cada soci - en benefici col·lectiu - inscriure un nou element en el partit. Així els actes culturals - exclusius per a socis - que dona *Avançada de l'Empordà* seran més profitosos. Cada soci inscrit representarà un valor moral i un suport material més.

També ens ajudareu moralment, acudint a totes les reunions ordinàries i extraordinàries, aportant-hi les vostres idees. En elles, cadascú ha d'exposar la seva idea, per fer-ne de totes juntes un gros pomell i escollir-ne les més saboroses; les que en el successiu han d'orientar-nos en la lluita.

Repetim-ho: l'ajut moral, és el que més desitgem, ell serà el que vigoritzarà els nostres cossos i ens portarà a la victòria.

full quinzenal

carnaval

Encara les orelles ens xiuxegen del bullici carnavalesc. Diades de moixi-ganga i ventrell prim Quants i quants sacrificis costa, a voltes, satisfer un desig. Si mirem el Carnaval sota un punt d'albir moral, ens riurem de les paradoxes que enclou. Si ens preguntem: jens hem divertit per Carnaval?, la contesta no serà pas satisfactòria.

Ens fa l'efecte que per aquestes diades tots els ciutadans ens transformem en quelcom insensible. No volem pas parlar dels que acostumen a disfressar-se prou pena en tenen ells, ja paguen amb escreix la seva fal lera. Els que són amics de la barrila, per aquesta diada acostumen fer un vaitot. Què hi fa que la professó corri per dins; cal fer el cor fort i allunyar les cabòries.

En la nostra ciutat, el Carnaval no revesteix aquella solemnitat de les grans capitals. Allí sou testimonis de les més grans aberracions. Contempleu un concurs de carrosses. Veieu els paperets de coloraines volejar d'un costat a l'altre. Sentiu les fresques riallades de les minyones que adornen els variats paisatges. I en plena crisi econòmica comproveu que encara hi ha qui pot llençar els diners. En la vertiginosa follia no es pensa; hom es troba voltat d'un ambient fantasiós que atabala. Però, cal recapacitar, parem el carro. Prop nostre un infant allarga la mà pidolant almoïna. En les fileres d'espectadors hi veiem cares contretes pel pànic. Són els protagonistes d'una tragèdia que ens esborrona. I mentre la desfílada dura, aquells espectres vivents hi tenen el ulls fits.

La desigualtat és manifesta. Milions d'éssers que passen fam i milions d'éssers que es rabejen amb aquest sofrir. Ni un bri d'amor pel pròxim.

El Carnaval s'esllangueix .. La misèria acaba unes vides .. Un braç s'alça airat vers l'infinit, clamant venjança. .

M. S.

adame - pérez solís avant..!

El día que no nos duelan las muelas, no nos traicione un amigo y no nos falte un plato de sopas; ¡ese día, será el más feliz de nuestra vida! - X.

El líder comunista Manuel Adame ha ingresado en el partido socialista—dijeron los periódicos.

No merece comentario la noticia. Se hace por sí sólo. La registramos por la frecuencia de estos casos de volubilidad, de inconsecuencia en hombres que se creen conductores de masa y son unos vulgares ambiciosillos que claudican en presencia de un plato de lentejas.

El padre Gafo influyó en el ex-capitán de Artillería para que abjurasen de «sus errores», abrazando nuevamente la religión católica, que nunca abandonó, pues no se puede honradamente refutar lo que no se está seguro de haber desechado resuelta e irrevocablemente.

Primo de Rivera premió enseguida al ex-líder comunista su apostasía, otorgándole un pingüe empleo—aún no se denominaban enchufes—no recordamos en qué Monopolio, Empresa o Compañía.

¿Ha sido el padre Cordero, el padre Remigio o el padre Trifón, el que ha catequizado ahora al nuevo tráfuga? Lo mismo dá. No lo dice la prensa, cómo cuando el «caso» de Pérez Solís, pero somos tan maliciosos que queremos adjudicar el éxito de la «conversión» a uno de los muchos apóstoles del social-enchufismo.

Ahora bien; cualquiera que haya sido el poder sugestionador, la fuerza de los «argumentos» del catequizante, si el «amigo» Adame no hubiera estado ya convencido de antemano de la oportunidad de su momento evolucionista, no hubiera hecho caso de los que decían: ¡levántate y anda!, porque mientras la ideas en el 90 % de los españoles radiquen en el estómago, formaremos en esa innumerable legión que alguien con feliz acierto calificó de, «caballeros del mendrugo».

Ignoramos la labor que el ex-líderillo comunista haya hecho como tal. Díganlo los campesinos andaluces, ya que con Bullejos recorrió aquellas campiñas en el año 1931, ofreciéndoles la tierra a cambio del voto. Aún cuando, sin duda, nunca adquirió «su figura» el relieve que con «su gesto» ha adquirido ahora, porque ¿quién conocía a

Adame?, ¿qué prestigio tenía Adame?, ¿qué méritos tenía Adame?, y sin embargo, que reclame más soberbia ha conseguido al hacer público, lo que a fuer de sincero, hace tiempo debió hacer; no seguir engañando a los que, cándidamente, fiando en sus palabras y en sus promesas, creyeron ver un precursor del comunismo, papel no ciertamente reservado para tan insignificantes personajes que se avienen mejor al de precursado, especialmente en cuánto se retarda la posibilidad del triunfo.

Es idéntico el caso al de aquéllos que hasta el 13 de Abril ampararon la monarquía y ahora son los más firmes puntales de la República... mientras vean alejarse la probabilidad de una restauración.

No es como para que se congratulen los partidos si se nutren de elementos de su izquierda aunque sean de la «categoría» de un Adame. Admítese en las ideas el orden ascendente, pero el retroceso... eso sólo para las carambolas de reunión.

No hay mejor depuración, no hay mejor selección en los partidos políticos y fuera de ellos que la que sus componentes se encargan de hacer de sí mismo, y si dan en su desintegración un paso a la derecha, es que las ideas de esos individuos no tienen consistencia alguna y con la misma facilidad que Sancho Panza pueden gritar: ¡Viva quien venza!

Adame ha hecho honor, una vez más a su apellido pronunciado en francés. Procede del anarquismo, pasó luego al sindicalismo y siguiendo «su» trayectoria irá a parar al lado de Pérez Solís.

Lo raro es que no haya visto antes el Paraíso socialista este Adam.... A gozar, amigo y a seguir dejándose seducir por Eva tentadora, que la vida es breve—*para vosotros breva*—y los sueños.... sueños son, como dijo Calderón.

E. MEDINA

Olls purs de oliva del Sindicat Oleícola Garrotxa-Empordà EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

avant..!

Figueres 8 març 1933

el pròxim número sortirà
el dimecres, 22 de març

venda: llibreria batllonera

Ens plau inserir la lletra que a continuació transcrivim i ens plau també, fer públic, que veuríem amb veritable goig que es realitzés la suggerència del sol·licitant, a la qual ens adherim cordialment:

«Ciudadà Alcalde: Es una satisfacció pels ciutadans liberals de la nostra ciutat l'enèrgica campanya que esteu portant a terme en ço que es refereix a l'implantació de les lleis laïques decretades pel règim actual.

Heu sapigut copsar ben acertadament l'aspiració de la majoria dels ciutadans figuerencs acabant amb el predominí de les solanes catòliques, que massa ben acostumades en els temps oprobiosos de la monarquia, devien creure que la República també els hi consentiria un tracte de favor.

Ara bé, cal arrodonir l'obra i per això em plau fer-vos la següent sol·licitut que no dubto trobareu acertadíssima i realitzareu seguidament:

A Figueres tenim uns quants carrers on, per vergonya nostra, s'hi exhibeixen unes estúpides figures de guix.

Amparant-me amb el laïcisme, que regenta el nostre país, jo us prego que feu desaparèixer aquests ninots que simbolitzen un passat de cretinitat manifesta.

Sé que en molts pobles existien símbols per l'estil, els quals han estat arreconats a la cambra dels mals endreços.

Jo us demano respectuosament que no els feu endreçar puix semblaria que els guardeu per fer-los reaparèixer en l'esdevenidor, es preferible que amb tota *solemnitat* els llanceu a la «rivera» i que vagin a fer companyia a les rates, a veure si les converteixen.

Confiant sabreu interpretar degudament l'esmentada petició, us saluda afectuosament.

UN CIUTADÀ LAIC

secció cultural

de la conferència de joan p. fàbregues

Tal com estava anunciat, el dia 21 prop-passat, a les 10 de la nit, tingué lloc l'anunciada conferència «El resultat de les eleccions a Irlanda i el moment polític a Catalunya». El conferenciant, que ho era el company Joan P. Fàbregues, després d'una breu presentació, prengué la paraula.

Començà amb una preparació espiritual que posà a l'auditori en condicions de fer-se realment càrrec del que es proposava explicar-nos. Exposà els punts de semblança que existeixen entre Irlanda i Catalunya; i després d'aquesta introducció, passà directament al fort de la dissertació.

Fa un estudi d'Irlanda vist des d'un punt de vista anglès. Totes les classes socials angleses senten una gran hostilitat per el poble irlandès; des de l'estadista fins la mesocràcia i l'obrer del camp i de la ciutat. No s'ha trobat, dintre la societat anglesa, una guspira de simpatia i comprensió pels anhels d'independència i dignitat nacional del poble irlandès. El problema de l'independència d'Irlanda ha plantejat un greu problema a la Gran Bretanya. Aquesta, té moltes d'ordre internacional per oposar-se a les aspiracions de la total independència irlandesa. Irlanda, constitueix per Anglaterra un valor estratègic al qual no pot renunciar. Si Irlanda completament lliure, pactés, en cas de guerra, amb les nacions enemigues d'aquesta, Anglaterra fóra fàcilment accequibla i podria dar-se el cas únic de la seva història: que Anglaterra fos trepitjada per tropes invasores.

En el territori irlandès hom troba dos estats de fet: L'Estat Lliure, que ocupa la major part del territori i l'Ulster, que ocupa la part Nord-Est de l'illa. L'Estat Lliure professa profundament la religió catòlica; l'Ulster representa el baluard del protestantisme. Aquestes dues religions dins d'un mateix territori és causa de divergències importantíssimes en el que es refereix a l'independència d'Irlanda. Anglaterra aprofita aquestes divergències per afavorir àmpliament l'Ulster, creant així un odi aferrissat entre els habitants d'una mateixa nació.

En 1921, es firmà el famós tractat per Cosgrave i es formà en el partit nacionalista irlandès «sin feiners» una notable escisió. Els partidaris de De Valera s'enfronten amb les forces de Cosgrave. Aquest representa genui-

nament les forces adinerades i els grans capitalistes; aquell és la representació del fons del poble, el qual renunciaria amb plaer als beneficis materials mentre pogués obtenir la seva plena independència.

Els constitucionalistes, partit de Cosgrave, assoliren el poder en 1921 i s'hi mantingueren 10 anys, dedicant-se a la consolidació de les normes del seu partit polític. Cosgrave representant de la reacció irlandesa imposà al poble el compromís confret per ell amb Anglaterra: el jurament a la corona anglesa. El poble, el que sent la necessitat nacionalista, es va apartant de la política de Cosgrave fins que culmina en separar-se'n totalment.

De Valera, home d'una voluntat fèrria, combaté durament el tractat de 1921 en els debats al Parlament de Dublin. Cosgrave veient que quedava isolat, i davant la responsabilitat que es posava enfront del Govern anglès, posà en pràctica una tremenda repressió de mesures draconianes, que costà un sens fi de vides d'abnegats nacionalistes. Això esfondrà totalment a Cosgrave portant la direcció d'Irlanda el representant del separatisme i del republicanisme, De Valera. Triomfant en les penúltimes eleccions d'una manera esclatant posà en pràctica les seves orientacions: suprimir el jurament a la corona anglesa; suprimir el pagament anyal de 5 milions de lliures; resoldre el problema del «sense feina» i abstenir-se de concórrer a la conferència imperial d'Ottawa. Aquestes orientacions provocaren disidències. De Valera en un gest netament democràtic, dissol el parlament de Dublin i convoca novament eleccions. De Valera tornà a triomfar per un marge molt més ampli que en les eleccions anteriors. Així doncs, De Valera elevat altra volta al poder irlandès, per la màxima voluntat del poble, es disposa a donar la batalla per assolir la completa independència d'Irlanda.

JOSEP ANE TORRES

NOTA.—Per manca d'espai no podem publicar l'acabament d'aquesta interessant conferència el qual anirà el pròxim número.

Productes vegetarians EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

temes
internacionals

Tota la premsa de dreta, comenta satisfactòriament el triomf electoral dels nacional-socialistes a Alemanya. No pot ocultar la alegria que sent pensant que l'avalanxa feixista s'estendrà arreu del món i podrà imposar novament la seva putrefacta institució.

No cal per això que cantin victòria. Davant els hitlerians, hi ha tretze milions de social-comunistes que poden molestar-los; tretze milions d'homes que desitgen pau i treball.

Si repassem els fets sense obcecació, veurem que l'esclatant victòria esdevé ridícula. Hem de tenir amb compte, que incalculable nombre de comunistes estaven presos, que els col·legis electorals eren militarment ocupats per les tropes hitlerianes i que les coaccions abundants feren il·lícites les eleccions. Aquesta victòria, més que victòria, representa una derrota moral.

* * *

Mentre a Ginebra es discutia i protestava de l'invasió japonesa a Xina, allà a l'extrem orient el Japó feia de les seves, i Anglaterra permetia la venda al Japó de vaixells destinats al transport de tropes a Manxúria.

Mentre Xina reclama a la Societat de Nacions, resulta que aquesta, ara no pot intervenir contra del Japó. ¡Es ef çaç, aquesta societat!

Res no ens estranya. Al Japó li convé la província de Jehol, primer per estratègia militar i segon perquè produeix arròs i és rica en minerals. A l'Anglaterra li és convenient simpatitzar amb el més fort (en aquest cas ho és el Japó), primer per conservar les possessions de l'extrem orient poc segures i segon pels interessos que posseeix al nord de Xina.

Veiem, doncs, com el capitalistes anglesos i japonesos s'entenen per despullar els xinos.

POSTES.

S'arreglen plomes estilogràfiques
Llibreria Batllosera
GALAN, 3

GRAN CAFE EXCELSIOR

RAMBLA - Telèfon, 218 - FIGUERES

de les comarques empordaneses

de roses

alerta, ciutadans!

En aquest període pre-electoral, sortint del seu quietisme habitual, la nostra vila torna a reviuire els moments febrils i àlgids de tot període electoral. Començen ja a sentir-se els primers símptomes d'agitació i efervescència que precedeixen a tota elecció.

Nosaltres que no estem sota la tutela de ningú, donem un crit d'alerta i recomanem a tothom que abans d'adquirir cap compromís ho pensin bé i no es deixin enredar. No féu cas dels homes que, assimilant-se als marxants, us enganyen. Aquest, us ven una tela baratíssima que després resulta cara per dolenta. Els altres us prometen una gran cosa i després no es veu de petita que és.

Hem de procurar que els homes que han de representar el poble en el consistori siguin conscients del seu deure; que abans de mirar l'interès personal mirin el del poble; que no facin política de safareig ni produeixin - com últimament veïrem - pertorbacions, quan es tracta d'interessos generals.

Nosaltres que hem vist la part activa que el nostre poble prenía per la desencertada actuació de l'actual consistori, no vacil·lem en donar el crit d'alerta, fent present l'actuació de certs elements que moltes coses havien promès i res han complert, fent allí dins exactament com els altres feien.

Sang Nova, en aquests moments, considera un deure manifestar-se, fent públic que no l'enganyaran més, que abans de llençar-se a la lluita escollirà els elements, que solament presentarà - o donarà suport a qui presenti - homes administratius i d'excel·lents idees. Homes que quan actúin procurin fer-ho tan bé com sàpiguen en benefici del poble i de la humanitat.

Ciutadans, aquest crit d'alerta que dona *Sang Nova*, desitjariem que trobés ressó en tots vosaltres.

SANG NOVA.

idioma auxiliar internacional

Des del segle XVII fins a l'època actual, passa de 400 els projectes i proposicions més importants de diferents autors aspirants a implantar un idioma universal.

Entre tots els esforços en favor d'una llengua internacional, al que deu concedir-se-li la preferència i el que donarà fruit necessari per la literatura vivent, és el projecte que va veure la llum l'any 1887 baix l'expressiu nom de «Esperanto», acabat d'inventar pel Dr. Zamenhoff, originari de la Polònia Russa. Filològicament, la llengua de referència no pot ésser més senzilla, harmoniosa i fàcil d'aprendre.

Quan l'il·lustre filòleg i creador de dita llengua auxiliar «Esperanto» va publicar el seu primer llibre referent a la mateixa llengua internacional, la majoria de la gent reia escèpticament, convençuda de què no seria més que un senzill assaig. Naturalment, escamats per les anteriors temptatives fracassades, eren poques les persones que es sentien entusiasmades amb l'idea d'una llengua artificial.

No obstant avui, cap persona sensata s'atreveiria a negar l'utilitat d'una llengua que fàcilment permetés entendre's entre els homes de diferent parla. Doncs bé, mercès a l'«Esperanto», el món es converteix en un vast escenari amb un públic únic, units per un fort i inrompible llaç de pau i d'amor, mentre que els escèptics, els pessimistes i els eterns negadors segueixen dubtant, criticant i negant dita llengua, la qual desconeixen completament.

No hi ha tendència, preocupació o doctrina que no tingui la seva organització dintre el moviment esperantista; aquests sempre trobaran amb seguretat persones del seu ideal per a fraternitzar-se i intercanviar opinions.

Actualment, els llibres editats en «Esperanto» passen de 6.000 i s'editen un gran nombre de revistes.

Malgrat la crítica situació que regna arreu, l'«Esperanto» es va difundint. L'Associació Esperantista Argentina (Bons Aires) ens comunica que durant els últims onze mesos s'han inscrit 1.030 alumnes pel curs per correspondència i es donen cursos orals en diferents entitats de dita capital.

L'Associació Internacional de mestres esperantistes (ambdós sexes) per mitjà de la seva revista «Internacia Pedagogia Revno» té un valorós contacte entre els educadors de 42 països.

Segons l'última estadística de la «International Association Auxiliary Language» (New-York), exis'eixen 6,837 mestres d'ambdós sexes, en 1,021 escoles, en 60 diferents països que treballen per l'Esperanto, però es de lamentar que no tots els mestres hagin fet com Alemanya i Suïssa, que s'han adherit a la T. A. G. E. (Tutmonda Asocio Geinstruistoj Esperantistaj), dita associació consta actualment nomes de 850 membres.

En la popular i prestigiosa «Academia Cots» (Barcelona), s'està donant un curs d'Esperanto, havent-hi pres part 35 alumnes. En totes les societats esperantistes de Barcelona i en moltes entitats obreres funcionen constantment cursos d'Esperanto. D'entre totes les entitats esperantistes obreres la que tendeix més a progressar és l'«Unió Proletària Esperantista», carrer Galileo, 40, (Sans); membres de dita entitat estan donant cursos en diferents punts de Catalunya i Espanya.

Negar l'Esperanto és desconèixer el factor que més decididament pot fer efectiva la pau i l'harmonia entre els homes.

¡Obrer! Apreneu-lo i així contribuïreu al progrés humà, missió que té tothom damunt la terra.

MARTÍ BUSCATÓ.
per el Grup Esperantista
de Roses.

Articles de tocador i perfumeria
EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

El dia 14 del mes en curs, els treballadors de tot el món guardaran un minut de silenci a la memòria de la més gran personalitat de la revolució social: Karl Marx, en motiu del cinquantè aniversari del seu traspàs.

de sant miquel de fluvià

front únic!

Arreu del món, els éssers senten set de justícia! Mentre l'obrer perd el temps en discussions ideològiques, l'onada de fam va envaint tots els pobles i sembla, sense fer tria, la mort a la llar del pària.

Davant del monstre de la fam i de la salvable justícia, cal que deixem de barallar-nos. Som obrers - éssers explotats - i hem de canviar de ruta, combatent junts a l'enemic comú, *el capital*.

L'estat vergonyós i criminal dels capitalistes, és en aquests moments de trasbals i de misèria, quan demostra més clarament la incapacitat de seguir portant el timó, d'una estabilitat francament acceptable.

La vida de l'esgarriat exèrcit dels sense feina, és en tot moment famèlica. Aquest famolenc exèrcit serà, sense dubtar-ne, el que devorà les entranyes de la *putrefacta societat*.

Els grans capitalistes i els seus gossos de presa saben molt bé el que se'ls hi espera el dia que tots els obrers sàpiguen formar un *front únic*. Per això cerquen amb gran sarcasme antagonismes entre els treballadors, demostrant així conèixer molt bé el valor de la màxima: «divideix i guanyaràs», i més encara invertint-la per a ells, o sigui, que els cada dia estan més unificats. Cal que el proletari ho tingui en compte i que no oblidí que el capitalista, com a darrera esperança, lliurarà el poder al primer botxí que vulgui establir, sigui com sigui, un règim feixista, engrillonant al poble i robant-li la llibertat.

Els treballadors han d'albirar el perill a què ens exposem si continuem el camí de les discòrdies. Cal que siguem conscients i no cerquem el sofisme ideològic, sinó tot el contrari, realisme pràctic per fer front a la riada de les hosts feixistes que arreu del món venen preparant els governs capitalistes.

Dirigim la nostra visual vers l'oprimida Itàlia; traspassem els Pirineus i veurem l'horitzó ennegreït per l'imperialista Alemanya; aleshores no dubtarem - si no som il·lusio-nistes - de què, si seguim dividint-nos, serem vençuts pel retorn d'una nova *primada*, que en lloc de començar per una P, podria començar per una A.

¿Qui no recorda Arnedo, Casas Viejas i el parc de Maria Luisa de Sevilla? ¿Negarà algú que fóren vils assassinats?

Davant dels fets consumats, és precís que tothom que senti anhels d'una *nova societat* formi un *front únic*, apartant tota rancúnia

- manies vegades injustificada - i desterrant del nostre jo aquell fanatisme ideològic que ens subjecta. No fóra just, que per la nostra rivantor, retardéssim més el que per humanitat fem el deure de defensar.

¡Explotats! A l'horitzó apareix amenaçador un nou oprobi; cal esbargar-lo.

Aquesta ha d'ésser la nostra consigna. Sota la nostra bandera hem d'acollir-hi a tots els obrers. Siguent un obrer, cal que sigui també un company, doncs és un germà que sofreix i per tan, té dret a la reivindicació. No pretinc acollir a tothom al nostre *si*, però sí que hauriem d'ésser més tolerants i menys fanàtics ideològicament parlant.

La responsabilitat que cadascú de nosaltres té, és d'una importància difícilment compresa. La justa manifestació de proletari revela ja un conjunt de forces que han d'assaltar la gran muralla burgesa, i un cop occida començarà la nova societat.

Cal que ens adonem del persistent error de les divisions; oblidem rancúnies, posem llurs programes en activitat i obtindrem el que tots desitgem; anihilar definitivament la macabra fera de l'estat capitalista.

Obrers, ¡Visca el front únic!

SALVADOR MANSION

Al Nordamèrica es proposen escampar en els sembrats un insecte danyós pels cereals per tal de minvar la producció i estalviar-se així de cremar-los o tirar-los al mar.

Que no s'escarrassin els enginyers agrònoms en augmentar el coeficient de productivitat de la terra, puix el capitalisme reclós en l'egoisme individual i incapaç de vetllar a profit de la col·lectivitat ja cuidarà de anul·lar tots els seus esforços.

¡Oh! les excel·lències del capitalista al servei del treball i de les ciències.

de sant privat

una protesta

Dimecres, dia 1, va tenir lloc, a Sant Privat de Bàs, una gran manifestació. Més de 400 camperols afluiren al poble. 400 explotats del camp, que anaven a ajudar als companys de Sant Privat, per fer una manifestació de protesta, en contra de l'ínic procediment indignant, emprat encara, pel propietari Lluís Colom de la Paz, que volia prendre les terres als seus propietaris, sotmetent-los així, a la misèria. Tot, com a repressàlia que es prenia el Colom, contra els seus arrendataris, perquè aquests, usant d'uns drets que la Llei els conferia, havien promogut judicis de revisió de contractes, en contra d'uns arrendaments abusius. I els camperols del poble, amb la fraternal ajuda i cooperació dels companys dels voltants, conscientment i amb tota decisió feren constar la seva enèrgica protesta a casa l'Alcalde, on es traslladaren tots junts. Uns joves d'Olot, del Sindicat Agrícola d'aquella població, (antics afiliats a l'A. S. A.) dirigiren la paraula al nombrós grup, demostrant la necessitat que hi ha d'unir-se tots els treballadors explotats sobre els quals, hi cau impunement a diari l'airopell, infringit per la burgesia, enemiga mortal dels proletaris. Als mots pronunciats pels decidits i esforçats joves s'hi adherir en tots els manifestants, quins, d'acord amb això indicat, acordaren fer extensiva, fins el Governador Civil, la protesta que ja es feia al batlle del poble, fent constar, ben palesament, que si pels homes que només volen guanyar-se la vida treballant, no hi ha justícia, aleshores els explotats tindrem d'aplicar la *màxima* de fer-nos-la nosaltres.

Per la justícia dels treballadors de Sant Privat, per la de tots els camperols olotins, per la de tots els treballadors, llancem arreu de les terres de Girona, el crit de: Unim-nos tots, treballadors! Visca el Sindicat!

ANTONI CASADELLÀ.

Sabons i flexius de totes classes
EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

Sastreria "LA FAMA"

EXTENS ASSORTIT EN VESTITS, ABRICS I PANTALONS FANTASIA.

TALL ESMERAT. - CONFECCIÓ ACURADA.

Avinguda de la República, 4

FIGUERES

darwinisme i marxisme

Karl Marx i Karl Darwin són les intel·lectualitats més destacades del segle passat; cada u en el seu «rol», compleixen una missió històrica d'una importància transcendental. L'anglès Karl Darwin agrupant, repassant i modificant les velles teories de Maillet, Robinet, Quatrefagos, Buffon, Lamarck, Geoffroy, Owen, Spencer, etc..., arribava a la conclusió de la seva teoria de l'evolució orgànica, avui dia acceptada per la immensa majoria del món científic; en 1859 Darwin publicava «*L'origen de les espècies*», obra en la qual després d'una minuciosa exposició de fets, fruit de la comprovació diària de tota una vida dedicada a l'estudi, arribà a les conclusions científiques que han passat a la història amb el nom de «darwinisme».

Per altra part, l'alemany Karl Marx (i no podem menys de mencionar al seu company de tota la vida Frederic Engels, al qual avui dia, encara, no tothom li assigna la importància merecudada) l'enciclopèdia vivent del segle XIX, posant tots els sistemes filosòfics, econòmics... en una paraula, el món enter, davant el focus radiant de la dialèctica materialista, és a dir, la més alta concepció del materialisme, un sistema filosòfic enterament científic, impersonal, objectiu, desfeia completament tots els sofismes ideats a l'entorn de la idea torturadora de la vida de l'home i de les seves relacions socials. En el mateix any de 1859 en què Darwin editava «*L'origen de les espècies*», Marx publicava la seva obra «*Introducció a la crítica de l'economia política*», en el prefaci de la qual exposa magistralment la seva concepció materialista del món. Tota la sèrie de fets isolats, sense cap connexió a la vista superficial, davant l'angle agut de la lluita de classes, la història apareixia per primera vegada com una cosa formant un tot sol, en la qual totes les grans transformacions socials tenien una explicació senzillíssima; Marx, a més, no es limitava a explicar el

món, sinó que intentava transformarlo. Marx i Engels donaven els materials per a l'edificació d'una societat futura, basada sobre la natural evolució del món.

Darwin en la Biologia i Marx-Engels en la Sociologia complien el mateix paper que Kant i Laplace en la Cosmologia i Lyell en la Geologia; donaven una puntada de peu a totes les teories «carcundes» i reaccionàries que subministraven tota la colla de fariseus al servei del poder dominant. Començava l'era en què davant del microscopi i les equacions algebràiques s'acabà el regne del cupó celestial i les hòsties consagrades. I a propòsit de les creences religioses de Darwin, molts savis volgueren fer veure que Darwin no era ateu. Haeckel ho declarà així en el Congrés d'Eisenach (1882) però Büchner, per tota resposta, publicà una carta de Darwin adreçada a ell en què li deia que: «*després dels seus quaranta anys, els estudis científics l'havien portat a ésser ateu*».

Però entre la popularitat de l'obra de Darwin i la de Marx-Engels en el segle XIX regna un abisme. Marx era tot un revolucionari, si acceptava a Marx per part de la burgesia era perquè sustentava el criteri d'ajudar la burgesia en la seva lluita contra el feudalisme; però el suport principal del marxisme, el proletariat, el paper que fatalment hauria d'exercir després del triomf de la burgesia sobre el feudalisme, feia que fos mirat de reüll per tots; la convicció absoluta que el proletariat, tard o d'hora hauria d'escombrar-los tots, no podia menys que suscitar tota classe de recances entre els homes que es preparaven per fruir les excel·lències de l'explotació iniqua sobre el proletariat.

Al revers d'això passà amb el Darwinisme; com per una voluntat celestial, Darwin en la seva teoria de la lluita per l'existència exposava el triomf dels menys i dels més adaptats. Darwin no podia venir més a propòsit. Darwin

segons els intel·lectuals burgesos venia a donar una raó científica a l'explotació capitalista, i hem de reconèixer així, al primer cop de vista, res no sembla més natural. Darwin intel·lectual burgès! Darwin defensor de tots els Rothschilds and Company! Glòria doncs a ell!....

Però tot seguit començà una campanya entre els homes de ciència per fer entrar la teoria darwiniana en tots els recons intel·lectuals. En el lloc on la discussió arribà a un grau més elevat fou en el Congrés Naturalista de Munic (18-IX-1877). Durant el transcurs d'aquest Congrés, el famós Haeckel féu un discurs de propaganda en defensa del darwinisme; poc després Virchow, gran patòleg i enemic polític de Bismarck combatia enèrgicament la teoria darwiniana i llançava l'anatema que «*el darwinisme condueix directament al Socialisme*»; la resposta de Haeckel no es féu esperar i en el seu llibre «*Les preuves du transformisme. Resposta a Virchow*» intentava demostrar que no hi havia res més oposat al Socialisme que el Darwinisme. El raonament antisocialista de Haeckel té tres arguments capitals.

a) El socialisme tendeix a una utòpica igualtat de tots i de tot; en canvi el darwinisme explica científicament l'origen de la natural desigualtat dels homes en les seves actituds i per tant en les seves necessitats.

b) En la vida de l'home, com en la de les plantes i dels animals, l'immensa majoria està destinada a sucumbir en la lluita per l'existència; en canvi el Socialisme aspira que tots deuen vèncer en aquesta lluita i cap resultar vençut.

c) La lluita per l'existència assegura la supervivència dels millors o dels més adaptats, seguint un procés aristocràtic d'elecció individualista, en contra de la democràcia anivellació socialista.

L'insolidesa dels principis de Haeckel sobre la pretesa antinomia entre el marxisme ho intentarem demostrar en un pròxim article.

MARIAN COROMINES

Drogueria i queviures EL SIGLO
Hoinguda de la República, 17

es tanca la s. a. f. a.?

La important fàbrica de Blanes, coneguda per la S. A. F. A., sembla que va a tancar-se definitivament. El motiu d'aquesta decisió informat per la gerència, és el de trobar-se en la impossibilitat de continuar el negoci que econòmicament resulta impracticable a causa de les exigències de la part obrera.

Si com sembla, es porta a terme aquest projecte quedaran sense feina, segons referències prop d'un miler de persones que aniran a engroixir les files, ja massa nombroses, de l'atur forçós.

D'aquest reflux del capital, d'aquest procés de retenció que causa estralls a la economia del país paralitzant gradualment tots els treballs, els ultrarreaccionaris se'n aprofiten per anar minant els ciments de l'estat republicà. Ensenms crean amb aquest procediment un cos de polèmica molt poderós que els permet demostrar amb la pràctica que no és possible un govern d'esquerra que s'erigeixi en protector de l'obrer i amparador del capitalista alhora.

Nosaltres per una finalitat oposada, també entenem que aquest doble joc és pernicios. O amb el capital o contra el capital. Es un escarni pel treballador dir-se protector d'ell i ésser sostenidor d'unes institucions capitalistes que l'exploten.

Continuant el tradicional joc de dues cartes el govern ha nomenat una comissió investigadora i conciliadora per tal de persuadir a una part i altra i arribar a una entesa mútua. Hom sap anticipadament fins on arribarà aquesta entesa. O l'obrer claudica o la fàbrica es tanca. Es el joc de sempre.

Amb seguretat la comissió investigadora anotarà les entrades i sortides les compararà i en treurà la conseqüència de que no es poden atendre les peticions de la classe obrera. Es possible doncs, direu, poder amb tota voluntat donar satisfacció a les justes aspiracions de la classe obrera? Si, responem nosaltres.

Hem de tenir en compte que ultra

les despeses de matèries primes, desgast de maquinària i jornada obrera, que són les úniques acceptables, hi ha les ilegals i més nombroses motivades pels accionistes, qual renda s'ha de pagar, ocasionant un tipus de plusvalia, o sia, que l'obrer ha de treballar un nombre d'hores per ell i un altre pel capitalista.

Si desistíssim aquest privilegi de fer procrear el diner que permet al capitalista augmentar el seu capital mentre està entregat en mans de Baco i Afrodita, i fos el treball l'única mitjà que tingués la facultat de crear valor, lliure la producció de parassits que la gravan, l'obrer podria treballar menys, guanyar més, i donar les mercaderies produïdes a més baix preu. Amb això hi guanyaria ell com a productor i el poble en general com a consumidor.

Voler protegir a l'obrer i al capitalista alhora ens sembla una tasca inútil que acaba sempre amb la victòria del capitalista.

Nosaltres, republicans conservadors, aneu protegint al capitalista; nosaltres com obrers, tenim el deure de bregar fins aconseguir que els mitjans de producció passin a les mans de les masses productores per poder assentar en un pròxim esdevenidor les bases d'una societat més justa.

JOSEP FERRER I FERRER.

Els obrers no tenen pàtria. No se'ls pot prendre el que no posseeixen. Com que el proletariat de cada país ha de conquistar en primer lloc el Poder polític, erigir-se en classe nacionalment directora, constituir-se com a nació, és per això nacional encara, si bé de cap manera en el sentit burgès del mot.

MARX I ENGELS

Demà passat, farà deu anys que fou vilment assassinat pels pistolers de la burgesia, l'orientador del proletariat català, En Salvador Seguí (a) Noi del Sucre.

Divendres, els obrers sabrem rètre-li homenatge, dedicant-li un merescut record.

Pintures i Pinzells EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

per «la batalla» diari

Els obrers conscients tenim el deure de contribuir amb el màxim esforç a fer factible la decisió del Comitè del B. O. C. i la F. C. I. per tal que «La Batalla» pugui transformar-se en diari.

«Avançada de l'Empordà», partit proletari, ha obert una subscripció a aquest fi, confiant que tots els seus militants i simpatitzants hi aportaran el seu òbol.

«La Batalla» diari, serà un factor decisiu en pro de la revolució social.
¡Avant companys!

S'arreglen plomes estilogràfiques
Llibreria Batllosera
GALAN, 2

La idea de la pàtria parcial es refereix sols a la terra, no als habitants. Tot fent que les nacions estiguin disposades a destruir-se per un pam de terreny que hom els prengui o creguin que hom els ha usurpat, miren amb indiferència l'emigració de llur gent.

PI I MARGALL.

Articles fotogràfics EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

No deu l'Estat contraure deutes que tinguin per objecte sostenir la seva política exterior.
KANT

avant..!

**el triomf d'hitler
serà funest pel
proletariat mundial**

mig segle... feixisme

El proper dia 14 farà cinquanta anys que va morir Karl Marx.

Mig segle ha transcorregut des de la dolorosa data i encara no ha estat possible portar a la pràctica aquella famosa frase: ¡Treballadors de tot el món, uniu-vos!

Però en el transcurs d'aquest temps hem vist implantar a Rússia un nou règim, bassat en les doctrines maravilloses d'aquest gran revolucionari.

Lenin va tenir l'honor d'ésser l'encairgat de donar forma a aquests principis veritablement democràtics i sincerament humans.

La consolidació del règim rús és, doncs, una garantia pels obrers de tot l'univers.

Avui que ens trobem en plena lluita de classes és quan hem de recordar més l'orientació marxista. No siguem inconscients; acabem amb les lluites internes que debiliten el nostre moviment reivindicatori. Anem ràpidament a la formació d'un bloc unificat, sota consignes saturades del més pur marxisme, i així, enllaçats per un únic afany, ben aviat podrem decidir la nostra sort.

¡Amunt damnats de la terra!

Anem sense por de cansanci cap a la conquesta d'un món nou, on podrem establir aquelles lleis indiscutibles que tan acertadament va deixar escrites el rellevant lluitador.

Els homes d'Avançada de l'Empordà homenatgem la memòria de Karl Marx, éssent uns decidits defensors de les seves idees, i al commemorar el cinquantesim aniversari de la seva mort, ens descobrim respectuosament i en silenci, dedicant un fervent record al que sapigué traduir, tan acertadament, les aspiracions màximes de la casta explotada.

La lluita entre el capital i el treball cada dia es va aguditzant més. El proletariat dona mostres ben notories de la seva gran pujança. Els burgesos impotents per a contenir l'allau que els hi ve al damunt cerquen el medi per ajornar el triomf indiscutible de la revolució social. I aquest mitjà el posen a la pràctica sota el nom de: *feixisme*.

Heu vist com n'han fet ús els plutòcrates italians, hongaresos i, ultimament, els alemanys. En aquestes nacions la repressió contra les organitzacions obreres que protestaven virilment de l'odiosa dominació capitalista, ha estat sagnant. Amanyagant ensems a aquells altres treballadors que enganyats per la social-democràcia, han anat a raure a partits que en diuen proletaris però que en realitat, no son altra cosa que caus infectes on el gos de la classe benestant planeja la seva actuació anihiladora que porten a terme per mitjà de tota mena d'atropells, dins el camp veritablement revolucionari dels proletaris.

¿Podem dir que el feixisme ha acabat amb els moviments de rebel·lió de las masses obreres? No! per brutal i despòtica que hagi estat la reacció, no ha aconseguit fer emmudir al proletariat conscient. El feixisme es una pausa en la lluita desencadenada de classes. Hem de veure el dia menys pensat, en les tres nacions esmentades, un grandió moviment revolucionari portat a terme per tots els explotats i amb seguretat aquesta mobilització assolirà els objectius que s'assenyalí, que no seràn altres que donar als respectius països un règim que respongui a les exigències del sigle en curs.

El feudalisme va ésser bandejat per la burgesia quan aquesta comptava encara amb la col·laboració dels seus esclaus—el proletariat d'avui—llavors aquests ja varen assolir unes millores

les quals amb el temps, han anat desapareixent puix la casta dominant ha tingut necessitat de fer ben remarkable la diferència de classes, guardant-se per ella tota mena de privilegis i prebendes i agreujant, premeditadament, la situació dels que estan sota seu, amb l'esperança de tornar-los a la categoria de serfs.

En la palestra es mobilitzen totes les forces. Hem de reconèixer que en l'actualitat els nostres adversaris actuen amb més serenitat i unificació, ço que els permet dominar-nos, però, com dèiem al començament d'aquest article, el proletariat cada dia es mostra més disciplinat i vigorós i això ens fa preveure que els moments d'angoixa que passem es veuran degudament compensats al aconseguir el reconeixement dels nostres drets, que serà quan finalitzi la tasca revolucionària, per derrota total de l'enemic, i entrem de ple en aquell període de germanor i prosperitat que sols compremem els homes que hem estat sota la dominació d'uns altres homes i hem sapigut lluitar per les nostres llibertats, sense deixar-nos temptar per les prometes dels falsos democràtics ni per la verboricitat anorreadora dels demagogs a sou.

Cal capacitar-nos degudament i un cop aconseguida una veritable consciència de classe, la victòria serà nostra. No en dubteu.

JOAN CARRERES i SALLERES

La llibertat no existeix sinó en la vida material i està limitada per coses materials. No és absoluta sinó limitada; no és abstracta en l'ideal, sinó concreta en els fets.

ROBERT MINOR.